

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zastoupeného JUDr. Karlem Vítkem, advokátem, sídlem Dobrovského 25, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 10. 2020, č. j. KUOK 112190/2020, č. j. KUOK 112233/2020 a č. j. KUOK 112144/2020, a o vyslovení nicotnosti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 3. 6. 2013, č. j. SMOI/OPS/42/1249/2013/Př, ze dne 6. 12. 2013, č. j. SMOI/228411/2013/OS/US/Fil a ze dne 20. 5. 2014, č. j. SMOI/OPS/ 42/925/2014/Př, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, ze dne 29. 6. 2022, č. j. 65 A 131/2020-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Spornou v projednávané věci je zejména otázka včasnosti žalobcem podaných odvolání proti rozhodnutím Magistrátu města Olomouce jako stavebního úřadu (i) ze dne

3. 6. 2013, kterým byla povolena stavba spočívající v nástavbě a přístavbě rodinného domu čp. X v obci S., (ii) ze dne 6. 12. 2013, kterým byla umístěna změna této stavby před dokončením, a (iii) ze dne 20. 5. 2014, kterým byla povolena změna této stavby před dokončením, o nichž žalovaný rozhodl rozhodnutími uvedenými v návěti tohoto rozsudku.

[2] Stavební úřad nejednal se žalobcem v řízeních, z nichž vzešla výše uvedená rozhodnutí, jako s účastníkem řízení, ačkoliv je společně se svou manželkou vlastníkem sousedního pozemku, neboť se nejednalo o souseda mezujícího. Žalobce dle svého tvrzení v roce 2020 zjistil, že na sousedním pozemku probíhají stavební práce a na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se dozvěděl o výše uvedených rozhodnutích, proti nimž následně obratem podal odvolání.

[3] Žalovaný třemi rozhodnutími ze dne 20. 10. 2020 žalobcova odvolání proti uvedeným povolením zamítl jako opožděná, resp. nepřipustná podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Proti rozhodnutím brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci. Požadoval, aby soud všechna tři rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí prvostupňových zrušil, popřípadě aby vyslovil nicotnost všech tří prvostupňových rozhodnutí.

[4] Krajský soud žalobu zamítl.

[5] Soud neshledal důvodnou námitku týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 112190/2020. Vada označení stran 2-6 v záhlaví rozhodnutí odlišným jednacím číslem (č. j. KUOK 112144/2020) i vada absence textové návaznosti strany 2 na stranu 1 (text na straně 1 končí nedokončenou větou, zatímco text na straně 2 rozhodnutí začíná větou novou) jsou vadami ryze formálními. Odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá jeho výroku a zmiňuje též skutkové okolnosti (datum doručení rozhodnutí poslednímu neopomenutému účastníkovi), z nichž je zřejmé, že se toto odůvodnění i přes pochybení v označení věci v záhlaví stran 2 až 6 vztahuje k danému případu.

[6] Ve vztahu ke všem třem napadeným rozhodnutím žalovaného pak krajský soud posuzoval otázku včasnosti uplatněného odvolání. Konstatoval, že mezi účastníky není sporu o tom, že stavební úřad s žalobcem v předmětných řízeních nejednal jako s osobou, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním a povolením stavby přímo dotčeno, ačkoliv tak učinit měl, a žalobce se tak stal opomenutým účastníkem. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu shledal správným postup žalovaného, který hodnotil postavení žalobce jako tzv. vedlejšího účastníka, jemuž dává § 84 odst. 1 správního řádu možnost napadnout rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno, v období omezeném dvěma lhůtami. Lhůta subjektivní (30 dní) plyne ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí takový účastník dozvěděl. Vedle ní však platí i lhůta objektivní, 1 rok ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu účastníkovi. Vztah obou uvedených lhůt pojal žalovaný správně. Žalobce byl ve všech třech případech oprávněn napadnout rozhodnutí stavebního úřadu v jednoleté lhůtě plynoucí od oznámení tohoto rozhodnutí poslednímu účastníkovi, jehož stavební úřad neopomenul. Tato lhůta uplynula u všech tří rozhodnutí stavebního úřadu v roce 2014, resp. 2015, žalobce však podal odvolání až dne 9. 6. 2020, tedy o více než pět let později.

[7] Krajský soud žalobci dále vysvětlil, že on ani žalovaný nemohli zohlednit, za jakých okolností ke zmeškání této objektivní lhůty došlo, ani další tvrzené důvody nezákonnosti

pokračování

prvostupňových rozhodnutí, neboť k takovému postupu jim platná právní úprava neposkytuje žádný prostor.

[8] Ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu, kterého se žalobce dovolával, se svým obsahem netýká lhůty k podání odvolání, ačkoliv je vtčleno do ustanovení s názvem *odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí*, nýbrž stanoví, jak má správní orgán vést řízení po podání odvolání podle odstavce 1, poté co je zjištěno, že opomenutý účastník podal odvolání včas. Toto ustanovení nelze aplikovat způsobem, jehož se dožaduje žalobce, tj. jako korektiv roční objektivní lhůty.

[9] Soud dále konstatoval, že soudní přezkum je v nynější věci omezen na to, zda žalovaný správně uvážil o nedostatku procesních podmínek k meritornímu posouzení podaných odvolání, tj. zda jsou odvolání skutečně opožděná nebo nepřipustná a zda tak byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Hodnocení jiných skutečností (zde otázka pozbytí platnosti stavebního povolení uplynutím doby dvou let, na niž bylo vydáno) soudu nepřísluší, byť se k nim žalovaný v rozhodnutí vyjádřil. Doplnil, že otázka, zda vydané stavební povolení stále opravňuje stavebníky k realizaci stavby, či zda s ohledem na uplynutí doby, na které bylo vydáno, již pozbylo platnosti, může být relevantní v případném řízení o odstranění stavby.

[10] Žalovaný rovněž zcela správně odůvodnil, proč ani v jednom z uvedených tří případů nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o mimořádném opravném či dozorčím prostředku, tj. že nebyly dodrženy lhůty k zahájení přezkumného řízení či pro povolení obnovy. Žalobce se mýlí v tom, že dokud mu nebyla jako účastníku předmětná prvostupňová rozhodnutí doručena, nemohla nabýt právní moci a nemohly mu začít běžet žádné lhůty pro podání mimořádných opravných prostředků, a to ani lhůty objektivní. Všechna tři rozhodnutí nabyla právní moci podle § 73 odst. 1 správního řádu marným uplynutím 15denní odvolací lhůty plynoucí ode dne doručení rozhodnutí poslednímu neopomenutému účastníku. Opožděně podané odvolání opomenutého účastníka na právní moc těchto rozhodnutí nemá vliv.

[11] K požadavku žalobce na vyslovení nicotnosti prvostupňových rozhodnutí krajský soud uvedl, že podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu, je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65). K podání řádného a včasného odvolání však v nynějším případě nedošlo. Soud proto v této části žalobu odmítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[13] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně formálních vad rozhodnutí (označení stran 2 až 6 odlišným jednacím číslem a absence textové návaznosti strany 1 a 2). Z povahy těchto vad je zřejmé, že vznikly nikoliv chybou v psaní, ale tím, že jednotlivé strany písemného rozhodnutí byly chybně spojeny se stranami ze zcela jiného rozhodnutí. To, že argumentace v obou rozhodnutích je náhodou obdobná, nemůže tuto zjevnou chybu napravit a rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné.

[14] Stěžovatel dále setrvává na názoru, že dokud mu jako účastníku nebylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, nemohlo nabýt právní moci a nemohly mu začít běžet žádné lhůty dle správního řádu pro podání řádných a mimořádných opravných prostředků, a to ani lhůty objektivní. Dosavadní judikaturu k § 84 odst. 1 správního řádu považuje za nesprávnou, nezákonnou a protiústavní, neboť mu znemožňuje domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu garantovaného čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je zasahováno do jeho ústavně garantovaného práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny. Úprava v dřívějším správním řádu byla spravedlivější.

[15] Stěžovatel je dále přesvědčen, že § 84 odst. 3 správního řádu je třeba vykládat tak, že stanoví meze pro aplikaci odstavce 1, přičemž v tomto případě má být chráněna dobrá víra stěžovatele, a to i s ohledem na všechny okolnosti celého případu, zejména to, že stavebník a jeho projektant museli od počátku vědět, že povolení a realizace nástavby 3. nadzemního podlaží jsou dle územního plánu nepřípustné, proto záměr formulovali v rozporu s technickými předpisy a normami jako půdní nástavbu, a v zásadě tak stavební úřad uvedli v omyl. V nynějším případě neexistuje žádný spravedlivý zájem, který zmiňuje dosavadní judikatura k § 84 odst. 1 správního řádu, který by měl být roční objektivní lhůtou dle tohoto ustanovení chráněn, určitě pak ne dobrá víra stavebníka. Stěžovatel neměl reálně možnost dozvědět se, že nějaké řízení vůbec proběhlo, protože stavebník stavbu nezačal. Aplikace § 84 odst. 1 správního řádu nemůže vést k tomu, že stavebníkovi disponujícímu nezákonným rozhodnutím postačí, aby po dobu poměrně krátkých objektivních lhůt k podání opravných prostředků dle správního řádu nezačal stavbu a poté ji mohl již bez obav realizovat. Podle stěžovatele jsou nesprávné závěry soudu a judikatury, které při posuzování aplikace lhůty dle § 84 odst. 1 správního řádu poměřují pouze princip právní jistoty tzv. přímého účastníka oproti možnosti obrany opomenutého tzv. vedlejšího účastníka, avšak zcela pomíjí základní princip (zásadu) zákonnosti, neboť v nynějším případě rozhodnutí povolují stavbu, která je v rozporu s územním plánem a současně porušuje ochranu národní kulturní památky Sv. Kopeček.

[16] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem krajského soudu týkajícím se otázky platnosti stavebního povolení. Posouzení, zda vydaná povolení ze zákona nepozbyla platnosti, nepředstavuje věcný přezkum povolení, ale posouzení samotné existence těchto rozhodnutí. V návaznosti na to považuje stěžovatel rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal s jeho návrhy na zopakování či doplnění dokazování k této námitce.

[17] Stěžovatel nesouhlasí ani s odmítnutím žaloby v části, v níž se domáhal vyslovení nicotnosti prvostupňových rozhodnutí Magistrátu města Olomouce. Soud by měl k nicotnosti rozhodnutí přihlížet z úřední povinnosti v rámci přezkoumání navazujících rozhodnutí napadených žalobou, která jsou rovněž nicotná ve smyslu bodu V. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 100/2010-65. Soudy by měly k nicotnosti stejně jako správní orgány přihlížet bez ohledu na plynutí jakýchkoliv lhůt, proto by žaloba namítající nicotnost neměla být jako opožděná odmítána.

[18] Závěrem stěžovatel rekapituluje tvrzené obsahové nezákonnosti samotných prvostupňových rozhodnutí stavebního úřadu.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s argumentací krajského soudu a zopakoval jeho stěžejní závěry, které dle jeho názoru odpovídají na kasační námitky stěžovatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[21] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti jednoho ze žalobou napadených rozhodnutí. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v chybném označení čísla jednacího v záhlaví rozhodnutí a ve skutečnosti, že text na straně jedna nenavazuje na stranu dva. Nejvyšší správní soud se ovšem ztotožňuje s posouzením této námítky krajským soudem, který uzavřel, že se jedná o formální chybu, která není na újmu srozumitelnosti a přezkoumatelnosti daného rozhodnutí. Ačkoliv rozhodnutí č. j. KUOK 112190/2020, kterým žalovaný rozhodl o stěžovatelově odvolání proti rozhodnutí o umístění změny stavby před dokončením, obsahuje ve svém záhlaví od druhé strany nesprávně č. j. KUOK 112144/2020, není pravdou, že by se jednalo o nesprávně spojené strany, neboť rozhodnutí č. j. KUOK 112144/2020, kterým bylo rozhodnuto o stěžovatelově odvolání proti původnímu povolení stavby, je obsahově odlišné, přičemž obě rozhodnutí svým obsahem odpovídají právě okolnostem jednotlivých prvostupňových řízení a z nich vzešlých rozhodnutí stavebního úřadu.

[23] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud se měl zabývat otázkou uplynutí platnosti vydaných povolení, neboť jde o posouzení samotné existence těchto rozhodnutí. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. I pokud by k pozbytí platnosti povolovacích rozhodnutí v důsledku plynutí času skutečně došlo, neznamená to, že by tato rozhodnutí formálně zanikla. V takové situaci by daná rozhodnutí pouze přestala vyvolávat zamýšlené právní účinky, jejich existence by však stále byla dána (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41). Krajský soud stěžovateli ve svém rozsudku správně vysvětlil rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost a objasnil, proč se námitkou pozbytí platnosti povolovacích aktů nemůže zabývat. V tomto světle je tedy bezpředmětná i námitka, že soud nereagoval na stěžovatelovy návrhy na zopakování, resp. doplnění dokazování k této otázce, neboť se zřejmé, že provedení takových důkazů by se míjelo s předmětem soudního přezkumu v nynější věci.

[24] Stěžovatel dále nesouhlasí s aplikací jednoroční objektivní lhůty pro podání odvolání dle § 84 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení určuje, že: *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.*

[25] Výkladem výše uvedeného pravidla se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát, krajský soud z jeho závěrů správně vycházel a stěžovateli je předestřel.

[26] V rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018-45, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Taková úprava se může v některých případech jevit jako tvrdá vůči těm, kteří účastníky fakticky byli, a přesto nedostali možnost reálně se účastnit řízení, hájit svá práva a případně se bránit proti vydanému rozhodnutí odvoláním nebo i žalobou. Řešení, které přinášel původní správní řád a které umožňovalo opomenutým účastníkům podat odvolání i po mnoha letech, však brozilo vážnými důsledky pro další (neopomenuté) účastníky i třetí osoby, kteří dlouhodobě postupovali podle domněle pravomocného rozhodnutí, v první řadě v řízeních o žádosti pro žadatele, kterým takové rozhodnutí založilo konkrétní práva. Nový správní řád tuto nejistotu účastníků řízení zmírnil zavedením objektivní a subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 As 131/2013-53). Správní řád umožňuje opomenutým účastníkům ve smyslu § 27 odst. 2 a 3 správního řádu zvrátit právní moc vydaného rozhodnutí ještě po dobu 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli, nejpozději však do jednoho roku od oznámení rozhodnutí poslednímu z (neopomenutých) účastníků. Zmeškání úkonu přitom nelze prominout. Poté již dostává přednost právní jistota ostatních účastníků a třetích osob, kteří postupovali s důvěrou ve vydané rozhodnutí, a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017-83).*

[27] Tvrzení stěžovatele, že dokud mu nebylo rozhodnutí oznámeno, nemohlo nabýt právní moci a nemohla tak začít běžet roční objektivní lhůta pro podání odvolání, odpovídá pojetí starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.), jak vyplývá i z výše uvedené citace. Od tohoto řešení však nyní účinný správní řád upustil, a to právě s ohledem na vyvážení protichůdných zájmů spočívajících v možnosti uplatnění procesních práv opomenutého účastníka řízení a jistoty ostatních dotčených osob v platnost vydaných správních rozhodnutí.

[28] K ústavnosti uvedeného ustanovení se již několikrát vyjádřil také Ústavní soud, přičemž právní úpravu neshledal protiústavní. Například v usnesení ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2873/21, uvedl, že právní jistota je jedním z atributů právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy [viz náleze ze dne 30. 6. 1995 sp. zn. Pl. ÚS 4/95 (N 29/3 SbNU 209; 168/1995 Sb.)]. Střet právní jistoty tzv. přímého účastníka řízení s právem na přezkum správního rozhodnutí (čl. 36 odst. 2 Listiny) tzv. nepřímého účastníka správního řízení se zákonodárce rozhodl vyřešit stanovením lhůty v § 84 odst. 1 správního řádu, po jejímž marném uplynutí dal přednost ochraně právní jistoty. Zavedení lhůty samo o sobě nelze za neústavní považovat [srov. náleze ze dne 6. 6. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 46/2000 (N 84/22 SbNU 205; 279/2001 Sb.)], naopak jde o rozumné řešení při vědomí, že s přibývajícím časem sílí zájem na zachování právní jistoty.

[29] Veškeré stěžovatelem uplatňované námitky vycházející z okolností jeho konkrétního případu, pro které má za to, že uvedené řešení není proporcionální a správné, nelze vzít v úvahu právě s ohledem na objektivní povahu lhůty a nemožnost prominout její zmeškání. Ani tvrzená nezákonnost povolovacích rozhodnutí, resp. uvedení úřadu stavebníkem v omyl, není pro závěr o aplikaci jednoleté lhůty k podání odvolání podstatná. Zákonodárce jasně vyjádřil zájem na tom, aby po uplynutí objektivní lhůty k podání odvolání (resp. i lhůty pro provedení přezkumného řízení, jehož účelem je ochrana zákonnosti vydaných

pokračování

rozhodnutí) dostala přednost jistota v právních vztazích nastolená i případně nezákonným rozhodnutím.

[30] Krajský soud stěžovateli také správně vysvětlil, že pravidlo uvedené v § 84 odst. 3 správního řádu, které stanoví, že *při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře* se aplikuje, je-li vedeno řízení o včasné podané odvolání opomenutým účastníkem řízení, nejedná se však o korektiv v prvním odstavci uvedených lhůt pro podání takového odvolání. Ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu jasně stanoví, že zmeškání úkonu (podání odvolání) nelze prominout a neumožňuje do úvahy o včasnosti odvolání promítnout jakékoliv jiné úvahy, jak již stěžovateli vysvětlil Nejvyšší správní soud výše.

[31] Stěžovatel dále nesouhlasí s odmítnutím části jeho žaloby, v níž požadoval prohlášení nicotnosti prvostupňových rozhodnutí stavebního úřadu. Stěžovatel v žalobě navrhoval zrušení napadených rozhodnutí žalovaného, případně též zrušení prvostupňových rozhodnutí anebo vyslovení nicotnosti těchto rozhodnutí stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelovým tvrzením, že k nicotnosti rozhodnutí je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelova argumentace, že tato premisa se uplatní bez ohledu na plynutí jakýchkoliv lhůt, je však za prvé nesprávná, jak vyplývá ze samotného jím citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 100/2010-65, body 50 a 51, ale zejména mimoběžná, neboť krajský soud uvedl, že se nemohl návrhem zabývat z důvodu nevyčerpání opravných prostředků [§ 68 odst. a) s. ř. s.], nikoliv z důvodu jeho opožděného uplatnění.

[32] Vzhledem ke skutečnosti, že kromě zrušení rozhodnutí žalovaného požadoval stěžovatel výslovně ve svém žalobním návrhu také prohlášení nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu, byl krajský soud povinen vyčerpat celý předmět řízení a rozhodnout také o tomto návrhu. K meritornímu přezkumu uplatněného návrhu na prohlášení nicotnosti však nebyly splněny podmínky, jak krajský soud v rozsudku vyložil právě na základě stěžovatelem uváděného usnesení rozšířeného senátu. Podmínkou pro rozhodnutí o návrhu je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, což se v projednávané věci nestalo vzhledem k tomu, že stěžovatelova odvolání byla zamítnuta jako opožděná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu